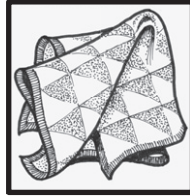

I

ΤΟ ΣΗΜΑΔΙ ΤΩΝ ΜΟΡΑΣΣΑ

Τον πέμπτο μήνα του Έτους της Πετρόσαυρας, στο Ρεύμα της Καφχάρα, στεκόμουν έφιππος πάνω σε έναν μικρό λόφο, όχι πολύ μακριά από την ξακουστή πόλη της Λάντα. Οι ντόπιοι Λαντάνιοι αποκαλούσαν το μέρος αυτό, με αυτές τις πρασινάδες που φύτεωναν ολόγυρα, *Στέπα*, μολονότι σε μικρή απόσταση από την πόλη –καβάλα στο άλογο– συναντά κανείς δέντρα ψηλότερα και από έφιππο αναβάτη. Από την άλλη, βέβαια, μπορεί στα μάτια τον μαλθακών ανθρώπων της πόλης τούτο να περνούσε για ολόκληρη *στέπα*.

Στα βόρεια, ένα σμάρι από ντριλ στροβίλισε μαλακά στον ουρανό, με το ηλιόφως να στραφταλίζει στις φολίδες των φτερών τους. Κάτι είχε πεθάνει εκεί κοντά, ή τουλάχιστον θα πέθαινε σύντομα.

Είχε φτάσει πια η ώρα, η ώρα του θανάτου. Πιο ψηλά, ο Λούβιν περιχαράκωνε το στερέωμα, στη μάχη του με τον Μπαν και τον Βιλάφ, την τ'Φάι και τη Μόντρα. Χαρακτηριστικό σημάδι κατουχίας. Επιπλέον, το Ρεύμα της Καφχάρα είχε έρθει νωρίς φέτος. Το πρώιμο Ρεύμα σε συνδυασμό με τον Λούβιν στον ουρανό αποτελεί σπάνιο οιωνό, που εμπνέει προσευχές στο πέρασμά του.

Ωστόσο, ο σκοπός της παρουσίας μου εκεί δεν ήταν να ερμηνεύω οιωνούς. Έφτιαξα το μαντήλι μου, ώστε να με προστατεύει καλύτερα από τη σκόνη που έφερνε ο άνεμος –ακόμα και εκεί όπου φύτερωναν πρασινάδες– και περίμενα εκείνον που θα ήξερα πως θα ερχόταν. Ο αέρας ξεσήκωσε έναν κουρνιαχτό μπροστά μου. Όταν καταλάγιασε, τους είδα να έρχονται.

Είκοσι άντρες έφιπποι σε δύο ζυγούς, με τις αιχμές των δοράτων τους μαύρες μέσα στο απαστράπτον φως και τα μπράτσα τους γυμνά. Ανήκαν σε εκείνο το είδος των αντρών που δεν χώνουν τα χέρια τους ούτε σε πανοπλία ούτε σε υφάσματα, για να καλυφθούν από τον άνεμο. Είχαν τιμή. Ήμουν εκεί για να συναντήσω τον αρχηγό τους.

«Πάμε», είπα. Το άλογό μου κατηφόρισε τον λόφο σαν έσφιζα τα γόνατά μου και είκοσι δικοί μου λογχοφόροι με ακολούθησαν.

Οι άλλοι ιππείς είχαν σταματήσει και μας περίμεναν, με τον αρχηγό τους λίγο πιο προωθημένο. Ήταν ψηλός, ψηλότερος και από μένα, που θεωρούμαι ψηλός για Αλτάι.

Έκανα νόημα στη συνοδεία μου να σταματήσει και εγώ συνέχισα ώστε να τον συναντήσω. Χαμήλωσε το μαντήλι του, παρακολουθώντας με αγέλαστος. Ύστερα από λίγο, σήκωσα το αριστερό μου χέρι. Ορισμένοι λαοί συνηθίζουν να προσφέρουν το χέρι του όπλου, το δεξί, για χειραψία –ως ένδειξη της αβλαβούς τους πρόθεσης. Όχι όμως και οι Αλτάι. Έσφιξε το χέρι μου γερά με το δικό του.

«Πάει καιρός, Χάραλντ». Δεν μπορούσα να συγκρατήσω άλλο το χαμόγελό μου. «Πάει καιρός και χαίρομαι που σε ξαναβλέπω».

«Παρομοίως, Βούλφγκαρ. Φέτος, υπήρξαν μια-δυο στιγμές που νόμιζα ότι δεν θα σε ξανάβλεπα».

Ο Χάραλντ, γιος του Μπόχεμουντ, Βασιλιά και Πολεμάρχου του έθνους των Αλτάι, ήταν ο πιο κοντινός άνθρωπος που είχα ποτέ και θα μπορούσα να έχω στο μέλλον. Ακόμα και αν όλα τα αδέρφια μου εξ αίματος χαθούν, ακόμα και αν όλα τους πέσουν από ατσάλι ή στη Στέπα, αυτός ο άνθρωπος θα παραμείνει αδερφός μου.

Όταν σκοτώθηκε ο πατέρας μου, στη μεγάλη νίκη μας κατά του Αυτοκράτορα Μπάσραθ στα Υψίπεδα του Τυμπάλ, ο Μπόχεμουντ ήταν που με καλωσόρισε στο σπιτικό του. Με μεγάλωσε σαν γιο του, σαν αδερφό του Χάραλντ. Πάντοτε ήμασταν κοντά, πιο πολύ και από πραγματικά αδέρφια.

«Η Μάουρα είδε πως θα ερχόσουν στη Λάντα από εδώ», είπα. «Πώς πήγαν οι επιδρομές;»

«Τα τελευταία τέσσερα δεκαήμερα, συνάντησα τουλάχιστον τρία μεγάλα καραβάνια στο διάβα μου». Κούνησε το κεφάλι του. «Οι οδηγοί τους καταριούνται την τύχη τους, ως συνήθως. Από τη στιγμή που αποφασίζουν να διασχίσουν τη Στέπα, θα πρέπει να γνωρίζουν ότι μερικοί από αυτούς θα πέσουν στα χέρια μας. Ας το αποδεχτούν ως φόρο. Εσύ;»

Το χαμόγελό μου ξεθώριασε. Πήρα μια βαθιά ανάσα. «Τα τελευταία έξι δεκαήμερα, όλο κι όλο έχω δει ένα καραβάνι και άλλο ένα στα επτά προηγούμενα δεκαήμερα. Σε αυτό το διάστημα, εννέα φορές τα κοπάδια δέχτηκαν επίθεση από κυνόκερο. Δύο φορές βρήκα τις λούτσες ξερές και σπασμένες και, μόλις τέσσερις ημέρες πριν, τριάντα ιππείς μου περικυκλώθηκαν από Δρομείς. Σκότωσαν πάνω από εκατό –υπολογίζω– προτού πέσουν νεκροί και οι ίδιοι, όμως δύσκολο να πω με σιγουριά, αφού δεν βρήκαμε παρά μόνο κόκαλα».

«Σκληρά λόγια, Βούλφγκαρ. Δύσκολα λόγια».

Δίστασε προτού μιλήσει πάλι και, όταν το έκανε, το γέλιο του είχε ήδη κοπεί. «Τα καραβάνια ήταν όλα μικρά και μονάχα ένα μετέφερε σκλάβους. Το μικρότερο μάλιστα. Κάποιο κουβαλούσε υφάσματα, πιθάρια και πράγματα φτιαγμένα από πηλό. Το τρίτο μετέφερε άδεια βαρέλια στο οινοποιείο της Θισκ και το οδηγούσε ένα τόσο λιπόσαρκο και καχεκτικό πλήθος, που τους άφησα να φύγουν. Αν τους είχα πάρει, θα τους φορτωνόμουν για πάντα. Κανείς λογικός δεν θα τους έπαιρνε δαύτους για δώρο».

«Κυνόκεροι; Δρομείς;»

«Δρομείς δεν είδαμε, κυνόκεροι πάντα υπάρχουν».

«Πιο πολλοί φέτος», είπα. «Υπάρχουν πιο πολλοί φέτος από ποτέ άλλοτε».

«Εντάξει, λοιπόν, είναι περισσότεροι. Η Στέπα ποτέ δεν ήταν εύκολη. Δεν ζεις στη Στέπα, την πολεμάς».

«Μη μου αραδιάζεις γνωμικά, Χάραλντ. Το ξέρω ότι πρέπει να κάνω πόλεμο με τη Στέπα, όμως ποτέ ως τώρα δεν είχα πιστέψει ότι τον χάνω».

Μετακινήθηκε αμήχανα στη θέση του. Σίγουρα σκεφτόταν κάποιο άλλο γνωμικό, περί ανθεκτικότητας. Ξαφνικά συνοφρυώθηκε.

«Είπες ότι βρήκες τις λούτσες σπασμένες. Συνάντησα και εγώ τρεις. Και σε μία από αυτές...» ψηλάφησε το καφτάνι του, «μέσα στην ξεραμένη λάσπη, βρήκα αυτό».

Μου έδωσε ένα μαντήλι, ένα μικρό, κακότεχνα υφασμένο μαντήλι, διακοσμημένο με ένα απλό επαναλαμβανόμενο τριγωνικό σχέδιο.

«Οι Μοράσσα», είπα. «Κανείς δεν θα ενδιαφερόταν για ένα τόσο κακό κομμάτι, οπότε δεν έπεσε από κάποιον έμπορο. Άραγε, όταν έφτασαν οι Μοράσσα, η λούτσα να ήταν ήδη σπασμένη;»

«Μάλλον. Η λούτσα είχε στραγγίξει μέσα στη λάσπη και, σε εκείνα τα μέρη της Στέπας, η λάσπη ξεραίνεται πολύ γρήγορα».

«Οι Μοράσσα», ψιθύρισα. Νεκροφάγοι που λυμαίνονταν τα απομεινάρια ξένων επιδρομών. Αν ποτέ έκαναν δική τους επιδρομή, σίγουρα θα ήταν ενάντια σε κάποιον πιο αδύναμο. Και παρότι κρατούσα την απόδειξη στα χέρια μου, δυσκολευόμουν να το πιστέψω.

Στη Στέπα, το νερό είναι ζωή. Μια λούτσα είναι ζωή. Η απουσία του νερού είναι θάνατος. Τόσο απλά. Το γεγονός αυτό γεννά τον σεβασμό. Όποιος δηλητηριάζει ή καταστρέφει μια λούτσα, θανατώνεται αμέσως –ακόμα και αν το πράττει για να στερήσει το νερό από τον εχθρό. Διότι σίγουρα –σίγουρα, όχι ίσως– θα έρθει εκείνη η μέρα που οι δικοί του άνθρωποι θα χρειαστούν το ίδιο νερό. Ακόμα και οι Μοράσσα δεν θα κατέστρεφαν νερό.

«Ζήτησες από κάποια Αδελφή της Σοφίας να εξετάσει τη λούτσα;»

Εκείνος έγνεψε. «Δεν βρήκε τίποτα. Για ένα διάστημα, η λούτσα βρισκόταν υπό την επιρροή κάποιου ξορκιού. Πριν από αυτό,

ήταν ακέραιη. Μετά από αυτό, έσπασε. Κατά τη διάρκειά του, ήταν θολή. Της ζήτησα να δει και την επόμενη σπασμένη λούτσα, όπου διαπίστωσε την ίδια θολούρα».

«Οπότε, κάποιος έχει βαλθεί να κάνει τι; Να καταστρέψει όλο το νερό της Στέπας; Γιατί;»

Ο αέρας δυνάμωσε και ο Χάραλντ έσφιξε τον μανδύα του. «Δεν ξέρω, Βούλφγκαρ και δεν σκοπεύω να κάτσω να το σκέφτομαι μέχρι να παγώσω».

«Εντάξει λοιπόν. Πάμε στην Λάντα. Στο Σμαράγδι της Στέπας. Θα δηλώσουμε ότι πάμε ειρηνικά και ίσως κάποιοι μαζέψουν το θάρρος να ξεμυτίσουν και να αγοράσουν από εμάς. Υπάρχει τίποτα στην μπάζα σου, που μπορεί να αναγνωρίσουν για δικό τους; Τίποτα φίλοι τους προς πώληση;»

«Και τότε αυτό τους σταμάτησε;»

«Σωστά. Πάμε, λοιπόν». Απομακρύνθηκα με μια σπιρουινιά και ο Χάραλντ βιάστηκε να με προλάβει, με τους λογχοφόρους μας ξοπίσω.

Μολονότι δεν ξανακουβέντιασα για τις λούτσες, συνέχισα να σκέφτομαι. Η καταστροφή του νερού παρέπεμπε σε τρελούς, όμως ποιος τρελός θα μπορούσε να ανταποκριθεί στα οικονομικά ανταλλάγματα που θα ζητούσε οποιαδήποτε Αδερφή της Σοφίας για τόσες αποκρύψεις; Κάποιος πλούσιος κατέστρεφε το νερό, ποιος όμως; Και γιατί; Οι ερωτήσεις αντηχούσαν συνεχώς στο μυαλό μου, χωρίς όμως απαντήσεις, ούτε καν απόμακρες. Και έπειτα, δεν υπήρχε άλλος χρόνος για ασαφείς απορίες. Φτάσαμε σε ένα ύψωμα και η Λάντα ξεπρόβαλε μπροστά μας.

Η Λάντα η Απόρθητη, το Σμαράγδι της Στέπας. Θριαμβεύτρια κατά του Μπάσραθ, αρέσκονται οι κάτοικοι να κομπάζουν, όμως η αλήθεια είναι πως ο ίδιος επέλεξε να αποσύρει τον στρατό του, όταν κατάλαβε ότι η πόλη δεν επρόκειτο να πέσει. Ούτε ποτέ τον νίκησαν, ούτε ποτέ αναμετρήθηκαν μαζί του σε ανοιχτό πεδίο. Απλώς εκείνος βαρέθηκε να περιμένει χωρίς προοπτική.

Παρόλα αυτά, είχαν τους λόγους τους να είναι υπερήφανοι. Μεταξύ των πόλεων που έχω δει, μονάχα η ίδια η Κασέλ τη συναγωνίζεται σε μέγεθος. Λένε πως υπάρχουν τρεις ή τέσσερις πόλεις

εξίσου μεγάλες ή ακόμα μεγαλύτερες στα εδάφη της Λιάου, όμως προσωπικά δεν έχω πάει. Ίσως και να πρόκειται για απερίσκεπτες κουβέντες των ταξιδιωτών.

Τα τείχη από μόνα τους ήταν έργο θαυμαστό και όσοι έτρεφαν κάποιο ενδιαφέρον για όλα τούτα ταξίδευαν από πολύ μακριά για να τα δουν. Το Έξω Τείχος ήταν ψηλό όσο δέκα άντρες και στην κορυφή του είχε μονοπάτι, για να μετακινούνται οι στρατιώτες. Το Έσω Τείχος ήταν ακόμα πιο ψηλό –ίσως διπλάσιο σε ύψος– και επίσης διέθετε μονοπάτι περιπόλου. Όσοι έρχονταν να τα δουν δήλωναν ότι η αρχιτεκτονική τους ήταν υπέροχη και ότι το πάχος και το μήκος τους τα εξύψωναν σε θαύμα. Εμένα, πάλι, το μόνο στοιχείο που με ενδιέφερε είναι ότι ποτέ δεν είχαν πέσει. Ποτέ, ούτε ακόμα και από τον Μπάσραθ.

Ιππεύσαμε ανοιχτά προς την Πύλη των Βαρβάρων, χωρίς να φοβόμαστε επίθεση. Η πύλη αυτή λέγεται έτσι επειδή είναι η μόνη από τις Δώδεκα Πύλες που βγάζει κατευθείαν στη Στέπα. Όσα καραβάνια τη διάβαιναν, αντιμετώπιζαν το κάκιστο ενδεχόμενο να συναπαντηθούν με τις λόγχες των Αλτάι, των Αϊκόναν, ή ακόμα και των Μοράσσα. Παρόλα αυτά, το επιχειρούσαν. Και αυτό, διότι οι απώλειες που υποφέρουν από τους λαούς της Στέπας αντισταθμίζονται από την προοπτική να φτάσουν στα βουνά και να εμπορευτούν πετράδια και πολύτιμα μέταλλα, γούνες και αρώματα και αλλόκοτα πράγματα από χώρες πέρα από τα όρη. Επιπλέον, κάθε έμπορος ευχαριστιόταν ιδιαίτερα να αγοράζει από εμάς τα προϊόντα των ανταγωνιστών του και –μερικές φορές– τον ίδιο τον ανταγωνιστή του αυτοπροσώπως.

Στην πύλη, ένας αξιωματικός της Φρουράς της Πόλης βγήκε να μας συναντήσει και εμείς επιβραδύναμε, ωστόσο να μας κάνει νεύμα να περάσουμε. Δεν το έκανε. Νευρικά, κοίταξε προς τον Χάραλντ, έπειτα προς τα μένα, μετά πάλι τον Χάραλντ, χαϊδεύοντας τη γενειάδα του. Όταν πια σταματήσαμε, κορδώθηκε.

«Ποιοι είστε; Τι θέλετε;»

Κάποιοι άντρες μου γέλασαν. Θεώρησαν πως αστειευόταν ή προετοίμαζε κάποια προσβολή. Συλλογίστηκα τον Άνεμο και τον Λούβιν, που κάλπαζε εκεί πάνω, και μέσα μου γεννήθηκαν αμφι-

βολίες. Επιπλέον, τρεις μέρες πριν, είχα δει στη σκηνή μου έναν γκρόμιτ με δύο δάχτυλα. Το σκότος συσσωρευόταν, όμως ήμασταν άραγε μπροστά σε έναν ακόμα οϊωνό ή στο τέλος της πορείας μας;

Ξαφνικά συνειδητοποίησα ότι όλοι είχαν σιωπήσει, περιμένοντας την απάντησή μου. Ο Χάραλντ χαμογελούσε γεμάτος προσδοκία. Έσκυφα, με ένα χαμόγελο ίσως πιο βλοσυρό από τις προθέσεις μου.

«Δεν έχεις μάτια να δεις; Είμαστε σε στέπα και εγώ είμαι έμπορος της Ντέβια και πίσω μου έχω έναν θίασο από Κερδουανές χορεύτριες».

Οι ιππείς μου ξέσπασαν σε γέλια, χτυπώντας φρενιασμένα τους μηρούς τους. Κρυφά χαμογελούσαν ακόμα και κάποιοι Λατάνιοι. Όχι όμως ο αξιωματικός.

«Πρέπει να μου δηλώσετε τι κάνετε εδώ. Δεν θα μπειτε στην πόλη μέχρι να μου πείτε».

Τότε ο Χάραλντ κατάλαβε ότι δεν επρόκειτο για τα συνηθισμένα πειράγματα προ των πυλών. «Ποιος ο λόγος της ανάκρισης;» γρύλισε. «Φοβάστε ότι σαράντα Αλτάι θα πάρουν την πόλη;»

Ο αξιωματικός ξεροκατάπιε και το πρόσωπό του χλόμιασε. Πισωπατώντας, ύψωσε το χέρι του. Ξαφνικά, βρεθήκαμε απέναντι σε καμιά ντουζίνα βαλλίστρες, με τους τοξότες παρατεταγμένους σε ημισέληνο στον διάδρομο εισόδου. Πίσω μου ακούστηκε ένα σούσουρο, άντρες που ξεκούμπωναν τα σπαθιά τους, που ξεθηκάρωναν τις λόγχες τους. Μελέτησα το ύφος των αντρών απέναντί μου και κατάλαβα ότι επρόκειτο για απροσχεδίαστη εξέλιξη. Ήταν αβέβαιοι και εξίσου νευρικοί με τον αξιωματικό τους. Εξάλλου, αν ήθελαν να μας σκοτώσουν, αν είχαν διαταχθεί να το κάνουν, θα ήταν περισσότεροι. Ακόμα και εάν κανείς τοξότης δεν αστοχούσε, θα απέμεναν διπλάσιοι ιππείς να τους πετσοκόψουν με τις λόγχες τους και να διαφύγουν.

«Αρκετά», είπα. «Είναι συνήθεια του λαού μας, εδώ και αιώνες, να εμφανιζόμαστε στους Δίδυμους Θρόνους περνώντας από την πόλη σας, δηλώνοντας ότι έχουμε έρθει για εμπόριο και όχι για πόλεμο. Το ξέρετε καλά, όπως και εγώ. Τώρα, λοιπόν, έχεις

δύο επιλογές. Η πρώτη είναι να διατάξεις τους άντρες σου να μας ρίξουν. Δεν θα μας σκοτώσουν όλους. Κάποιοι από εμάς θα καταφέρουν να επιστρέψουν στον καταυλισμό μας, με τα νέα των όσων διαδραματίστηκαν εδώ. Τότε το πνεύμα μου...» –έβγαλα τη λόγχη μου από τον αναβολέα της– «...και το πνεύμα σου θα δουν πόσες λόγχες των Αλτάι θα χρειαστούν για να τρυπήσουν τα τείχη της Λάντα. Ειδάλλως, κάνε πέρα. Θα μπορούμε». Χτύπησα τα γόνατά μου στο άλογο και εκείνο προχώρησε.

Για μια στιγμή, εκείνος δίστασε. Έπειτα λύγισε. «Κάντε πέρα», φώναξε. Βλέποντάς μας να πλησιάζουμε δυσοίωνα, ξέχασε την αξιοπρέπεία του και παραμέρισε παραπατώντας, πέφτοντας στο χώμα με το πρόσωπο.

Οι τοξότες ανοίχτηκαν προς τις άκρες του δρόμου, σε σύγχυση. Εμείς επιταχίναμε τριποδίζοντας και τους προσπεράσαμε αφήνοντας έναν μπουχό από σκόνη.

Έπειτα ύψωσα τη γροθιά μου και επιβραδύναμε σε βάδιση. Οι τοξότες δεν έκαναν κάποια κίνηση να μας ανακόψουν. Απέμειναν να μας παρατηρούν, ενώ ο κουρνιαχτός καταλάγιαζε γύρω τους.

Το Έξω Τείχος με το Έσω Τείχος είχαν μια απόσταση περίπου διακοσίων πενήντα βημάτων. Σε όλο το μήκος αυτής της διαδρομής απλωνόταν ένα συνονθύλευμα από καλύβες, ταβέρνες και κλέφτικες αγορές, που συλλογικά ονομάζονταν Κάτω Πόλη. Ήταν ένα πάντοτε θορυβώδες μέρος, γεμάτο από τις κραυγές των παζαρευτών και μιας μεθυσμένης ευφορίας, όπου –κατά τη διάρκεια ενός πεντάλεπτου περιπάτου– θα μπορούσες να βρεις το πουγκί σου τρεις φορές σκισμένο και να δεχτείς εφτά προσκλήσεις σε πράξεις που ούτε έχεις ξανακούσει. Ιππεύσαμε, λοιπόν, προς την έσω πύλη μέσω μιας άδειας, σιωπηλής συνοικίας. Οι κάτοικοι, υποτασσόμενοι σε κάποιο ένστικτο έμφυτο στους ανθρώπους τέτοιων περιοχών, είχαν αντιληφθεί την αναστάτωση στην έξω πύλη και είχαν φροντίσει να αποσυρθούν στις τρύπες τους. Όταν θα απομακρυνόμασταν, θα ξεμύτιζαν και πάλι.

Στην έσω πύλη, κάποιες δεκάδες μικροπωλητών της Κάτω Πόλης έμοιαζαν να αμφιταλαντεύονται μεταξύ της φυσικής τους ροπής να το βάλουν στα πόδια και της παραμονής τους, ώστε να

φυλάζουν τηνπραμάτεια τους, την οποία είχαν απλώσει προς διάθεση στους πολίτες εκείνους που έφταναν μεν ως την πύλη, αλλά δεν τολμούσαν να πατήσουν το πόδι τους στις φτωχικές εκείνες συνοικίες. Οι φρουροί μάς παρατηρούσαν καχύποπτα όπως τους προσπερνούσαμε έφιπποι. Έριχναν ματιές προς την έξω πύλη, όμως μην βλέποντας κάποια ένδειξη συναγερμού, περιορίστηκαν να ψηλαφούν τα όπλα τους και να μας αγριοκοιτάζουν, καθώς κινούμασταν ανάμεσά τους.

Ο Χάραλντ άφησε ορμητικά την ανάσα του και τότε συνειδητοποίησα πως και εγώ κρατούσα τη δική μου. «Μπήκαμε, Βούλφγκαρ, όμως σου το λέω ξεκάθαρα, δεν μου αρέσει όλο αυτό. Καθόλου. Είχα και στο παρελθόν ανταλλάξει κουβέντες με τη Φρουρά της Πόλης, θυμωμένα λόγια, βρισιές. Ποτέ όμως κάτι παρόμοιο».

«Ας ελπίσουμε ότι η έξοδος δεν θα είναι δυσκολότερη από την είσοδο».

Με κοίταξε με ένα ύφος που υποδήλωνε ότι δεν του είχε περάσει από τον νου αυτό το ενδεχόμενο. «Νομίζεις πως μπορεί και να είναι;»

«Ο Λούβιν μεσουραναί κατά τη διάρκεια της ημέρας. Ο Άνεμος ήρθε νωρίς φέτος. Είδα έναν γκρόμιτ με δύο δάχτυλα στη σκηνή μου, πριν τρεις ημέρες».

«Όλο καλά νέα είσαι σήμερα. Μήπως είδες και αίμα στο κρασί σου; Μήπως μπήκε στη σκηνή σου κάνα ντριλ;»

«Δεν ξέρω», απάντησα ήρεμα. «Θα δω όταν επιστρέψω».

«Τουλάχιστον δεν έχεις πρόβλημα να μιλήσεις για την επιστροφή μας. Είχα αρχίσει να πιστεύω πως, με όλον αυτόν τον βομβαρδισμό από προμηνύματα, θα έπρεπε να κόψουμε τις φλέβες μας και να τελειώνουμε».

«Όχι ακόμα. Όρνε», απευθύνθηκα προς τους λοχιοφόρους μου. «Μπαρτού».

Οι δύο άντρες ήρθαν στο πλάι μου. Κανείς τους δεν έμοιαζε με Αλτάι, μολοντί αμφότεροι είχαν γεννηθεί στις σκηνές. Ο Μπαρτού ήταν κοντός και στραβοκάνης, με σκούρα μάτια. Ο Όρνε

ήταν ψηλότερος από τον Χάραλντ και είχε κόκκινα μαλλιά, σαν πειρατής της θάλασσας.

«Διαδώστε το και στους υπόλοιπους», είπα. «Να είστε έτοιμοι για φασαρίες ανά πάσα στιγμή, φασαρίες ασυνήθιστες, αλλά μην ξεκινήσετε καυγά εκτός αν σας επιτεθούν. Κατανοητό;»

«Κατανοητό, Βούλφγκαρ», είπε ο Όρνε. Ο Μπαρτού έδειχνε απογοητευμένος.

«Και μακριά από τις γυναίκες».

Ο Μπαρτού έβγαλε έναν ήχο διαμαρτυρίας. Ήταν δύσκολο να μαντέψεις αν του άρεσαν περισσότερο οι γυναίκες ή ο πόλεμος. Η αποστέρηση οποιουδήποτε εκ των δύο αποτελούσε για εκείνον κακουχία.

Ο Όρνε έγνεψε καταφατικά και οι άντρες επιβράδυναν, ώστε να ενωθούν με τους υπόλοιπους λογχοφόρους.

«Στα αλήθεια περιμένεις φασαρίες;» ρώτησε ο Χάραλντ.

Στην πραγματικότητα, δεν επρόκειτο για ένα μέρος που γεννούσε κάποια υποψία επικείμενης επίθεσης. Οι δρόμοι ήταν κατάμεστοι. Στην πλατεία της αγοράς, έξω από την Αρένα Μαρ'υάν, οι έμποροι ήταν απασχολημένοι με τις διαπραγματεύσεις για την αποστολή προϊόντων αξίας χιλιάδων χρυσών αυτοκρατορικών νομισμάτων, κολλητά με ζητιάνους που πουλούσαν γλυκά για ένα χάλκινο.

Κάποιοι λίγοι –ίσως εκείνοι που σύντομα θα αναχωρούσαν με τα καραβάνια τους και θα επιχειρούσαν να διασχίσουν τη Στέπας κοιτούσαν ανήσυχοι. Οι περισσότεροι δεν μας έδιναν σημασία. Λίγοι ιππείς από τη Στέπα δεν θα μπορούσαν να αναστατώσουν μια τέτοια πόλη. Δεν θα μπορούσαν να συναγωνιστούν τους ταξιδιώτες που είχαν καταφτάσει από χώρες μακρινές, οι οποίοι τώρα πλημμύριζαν τους δρόμους της. Πράγματι, οι μισοί –και βάλε– από όσους έβλεπα, έμοιαζαν φερμένοι από μακριά.

Ένας έμπορος πετραδιών, ντυμένος στα μοβ και τα κόκκινα, από την Τύρια, με τους ανθρώπους του ξοπίσω του, διαγκωνίστηκε με μια ομάδα ανθρώπων από το Ύξος, στα νότια. Έμποροι από το Τάλλις και την Άσυστ λογομαχούσαν στεντόρεια για κάτι δεμάτια με δέρματα χιονοσκώληκων. Δύο θαλασσοπειρατές από το

Τέλμαρκ ή τη Βαράνγκια παζάρευαν την τιμή των ψαριών. Ένας κουκουλοφόρος πολεμιστής Ταφώρι καθόταν μπρος από μια ταβέρνα πίνοντας τσάι, περιφρονώντας τους απίστους στο εσωτερικό της και αγνοώντας το πλήθος γύρω του.

Όχι, λοιπόν, μέσα σε αυτή την ομήγυρη, μερικοί πολεμιστές από τη Στέπα δεν παρουσίαζαν κανέναν ενδιαφέρον –ή έτσι θα έπρεπε, τουλάχιστον. Τότε γιατί, άραγε, είχα αυτή την αίσθηση ότι κάπου εκεί γύρω βρίσκονταν εκείνοι που μας παρακολουθούσαν, όπως παρακολουθώ κι εγώ τα πόνια στο Παιχνίδι του Πολέμου;

Τότε φτάσαμε στην τεράστια κεντρική πλατεία που σηματοδοτούσε το κέντρο της πόλης. Στη μεγάλη αυτή άπλα από γυαλισμένη πέτρα δεν υπήρχαν πλήθη, παζαρευτές ή σαματάς. Δεν υπήρχε τίποτα, παρά μονάχα η πλατύχωρη άδεια πλατεία και το μέρος που γυρεύαμε. Το Παλάτι των Δίδυμων Θρόνων, το παλάτι των Βασιλισσών της Λάντα.